

Sygn. akt III PK 91/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej im. [...] w T.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt III Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżących na jakiegokolwiek względy, które w ich ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna

nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przysądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Powołane przez skarżących okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie

(postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Z kolei uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej. Z kolei wykazanie - podnoszonej w skardze kasacyjnej - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona. Chodzi tu więc o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. stwierdzając, że: „(...) skarga jest oczywiście uzasadniona oraz w sprawie występuje zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, na poparcie twierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona podaję, że na skutek błędnej wykładni art. 186¹ § 1 k.p. powódka nie uzyskała należytej jej ochrony prawnej występując w sprawie jako pracownik. Postępowanie sądowe w obu instancjach nie zrealizowało swojej funkcji ochronnej. Sąd Okręgowy w T. w sposób niewłaściwy dokonał wykładni przepisu art. 186¹ § 1 k.p. i w związku z tym pojawiło się istotne zagadnienie prawne wymagające rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie to dotyczy ustalenia, czy na podstawie art. 186¹ § 1 k.p. ochrona pracownika (jego stosunku pracy korzystającego z urlopu wychowawczego obejmuje cały okres od dnia złożenia wniosku o ten urlop do dnia zakończenia urlopu, czy też ochrona ta obejmuje jedynie okres od dnia złożenia wniosku o ten urlop, jednak nie wcześniej niż 2 tygodnie przed terminem rozpoczęcia tego urlopu. Zagadnienie prawne dotyczy zatem ustalenia czasu, w którym nie jest dopuszczalne rozwiązanie, ani wypowiedzenie umowy o pracę z pracownikiem korzystającym z urlopu wychowawczego”.

Wniosek ten nie został poparty jakimkolwiek wywodem prawniczym, który wskazywałaby na kwalifikowaną postać naruszenia przez sąd drugiej instancji

konkretnych przepisów prawa materialnego, czy też procesowego. Z kolei zagadnienie prawne zostało sformułowane wadliwie, tj.: nie zostało sformułowane w sposób abstrakcyjny. We wniosku brak jest wskazania - dlaczego jest ono istotne oraz brak jest przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne, a ponadto nie została przedstawiona odpowiednia jurydyczna argumentacja wskazująca na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącą, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu, przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji.

Wskazać należy także, że wniosek o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wewnętrznie sprzeczny. Obie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazane w tym wniosku (oczywista zasadność skargi oraz wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego) odnoszą się do tego samego przepisu prawa, a mianowicie do przepisu art. 186¹ § 1 k.p., co w konsekwencji oznacza, że przesłanki te wzajemnie się wykluczają. Nie można twierdzić równocześnie, że z jednej strony rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest efektem oczywistego naruszenia przepisów prawa, rozumianego jako widoczne *prima facie* (bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej), czy też efektem sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo z powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, a z drugiej zaś strony, że na tle zastosowania tego przepisu przez sąd drugiej instancji wystąpiło istotne zagadnienie prawne, co oznacza, że wystąpiły poważne wątpliwości interpretacyjne na tle tego przepisu, prowadzące do rozbieżnych ocen.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.